Nevinně odsouzená žena – kartel – pomsta

KARAFIÁTY Z BOGOTY

SYLVA KOLLE

pointa

Karafiáty z Bogoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Sylva Kolle

Karafiáty z Bogoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KARAFIÁTY Z BOGOTY

SYLVA KOLLE

2025

pointa

Tato kniha je zčásti fikce.
Jména, postavy, místa a události jsou buď
výplodem autorčiny představivosti, anebo jsou
použity nepravdivě.

Text © Sylva Kolle, 2025
Ilustrace na obálce © AdobeStock, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-947-1
ISBN e-knihy 978-80-267-5086-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5087-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5070-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Karafiáty z Bogoty věnuji všem,
kdo při mně stáli v těžkých časech.
Miri Kruge děkuje.

Zvláštní poděkování
Mé poděkování patří paní PharmDr. Heleně Meindlové, která mi byla od počátku velkou oporou. Děkuju, Heli!

Obsah

Úvod
9

1. díl
V pasti
13

2. díl
Miri Kruge vrací úder
61

SEN I.
171

SEN II.
185

Úvod

Přivírám oči před žhnoucím sluncem. Sedím na písku, přede mnou se vlní a pableskuje Atlantik. Za zády mám neproniknutelnou smaragdovou zeleň. Jsme tady, na malém neobydleném ostrůvku u rovníku, dva. Já a můj parťák. Spokojeně leží vedle mne, v kapse košile mobil. Neztroskotali jsme, přátelé. Jen jsme si dnes udělali výlet. Jmenuji se Miriam Kruge. Je mi víc než 20, víc než 30. Dál odmítám vypovídat. Hledím do dáli a uvědomuji si, jak se můj život v posledních letech několikrát převrátil vzhůru nohama. Osud je mocný, přátelé. Nejdřív jsem zbohatla, pak zchudla, a teď si užívám. Bez mého přítele, slunícího se po mém boku, bych to nedokázala. No, možná dokázala. I jeho jsem cíleně hledala tak dlouho, až jsem jej našla. Ne, nejsem zlatokopka, přátelé. Jsem hrdá, tvrdá a nezávislá žena. Jenže v boji s molochem státního veleúřadu, který zavinil můj neblahý pád, jsem potřebovala spojence. Kdo hledá, najde. „Že jsi slabý, na to ser, předměty různý do ruky ber." Můj parťák je docela mocný a přiměřeně movitý muž. Podařilo se mi jej zaujmout. Inteligencí a humorem, přátelé. Ne tím, že mám modré oči, tmavě plavé vlasy a vypracovanou postavu. Jsme si navzájem užiteční. To pokládám za mnohem stabilnější základ vztahu než nějakou romantiku. Jsem Čechistánka. Můj přítel je Latino. Jak se tak na něj dívám, připomíná mi trošku staršího Vinnetoua, náčelníka Apačů, když jej představoval herec Pierre Brice: olivová pleť, tmavé vlasy (ale bez čelenky), relativně plochá tvář. Nemá ve zvyku projevovat emoce grimasami, jeho obličej je většinou nehybný. Pocity se skrývají v očích. Jsme tedy dva proti byrokratickému aparátu. Chtěli jste boj, miláčkové? Máte ho mít.

Nicméně popořádku:

1. díl
V pasti

V malém městě na jihu Moravy jsem vybudovala lékárnu. Postavila dům, nastěhovala sebe i regály, splácela úvěr a od rána do večera stála za pultem, obsluhujíc zákazníky. Pěkný přechodník, že? To „obsluhujíc". Nebylo to lehké, měla jsem jen pár zaměstnanců. Soboty a neděle jsem odpracovala sama. Zatím žádné vzrůšo, co? Nebojte se, to přijde. Kreativní myslící člověk je za všech režimů nežádoucí, to je mé životní poznání. My, běžní občané, máme na zádech namalované terče, jen o tom nevíme. Takže dál.

Po více jak deseti letech podnikání, po řadě ústrků a šikany ze strany státu přišel opět na „kontrolu" jeden Vyskoč s kulatým razítkem a požadoval informace o mých zákaznících – pacientech. Ze zákona na něco takového neměl právo, ba právě naopak. Jsem vázána povinnou mlčenlivostí o klientech, stejně jako lékaři a právníci. Dokonce jsme při promoci na něco takového přísahali, ale to víte, v moderní době se to už nebere tak vážně. Vyskoč nepředpokládal odpor z mé strany. Čekal, že mu promptně vytisknu vše, co chce, a on půjde dál. Zkrátka, že to bude tak, jak to chodilo doteď. Život je změna, drbani. Nejsem už nejmladší, klopila jsem uši dost dlouho, a tak jsem řekla NE. Nedám. Nevytisknu. Ocituj mi zákon, který to přikazuje, ty chloubo. Nastalo ticho. Vyskoč nevěřícně civěl a já jsem blýskala očima. Dnes neustoupím. Dnes se nepodvolím. A jestli mně bude vyhrožovat (i to jsem zažila, přátelé, ze strany státu – samozřejmě bez kamer a beze svědků), zavolám policii. Ouřada odešel bez pozdravu. V tom okamžiku začal terč na mých zádech červeně svítit, ale o tom jsem zatím neměla ani páru. Cíl zaměřen: Miriam Kruge. Z oné kontroly mi Vyskoč neposlal ani protokol. Žádný protokol, žádná kontrola. Asi měsíc byl klid. Pak – bylo to v létě – se zjevily v mé lékárně dvě dámy z onoho úřadu. Byla doba dovolených, tak jsem byla sama. V přední místnosti zákazníci, v zadní místnosti čekal řidič z velkoskladu na potvrzení dodávky. Lítala jsem oběma směry sem a tam a během mého pobíhání na mě obě reprezentantky úřední moci štěkaly. Uvědomily si, že nemám svědky, že můžou. Požadovaly totéž, co tehdy ouřada: nelegální informace. Nedám! A víte, co se stalo? Zatímco jsem obsluhovala frontu, vlezly do mé kanceláře a ony informace (ze zákona povinně evidované v lékárenském PC programu) si vytiskly!!!! Jakmile jsem to zjistila, vykázala jsem je ven. Pryč. Ovšem zdvořile. Teď vím, že jsem měla jednat jinak – vynadat jim do zlodějských kun, vytrhnout jim papíry z ruky,

dveře rychle zamknout a zavolat 158: načapala jsem v kanclu zlodějky. Byla jsem slušný, mírný a zdvořilý čechistánský občan, tak jsem to neudělala. Obě odešly, já jsem zavolala svého právníka a domluvila si schůzku. A pak, asi za týden, než jsem si všechno srovnala v hlavě, jsem na jednání onoho úřadu napsala stížnost. Zcela a jednoznačně oprávněnou. Tím hůř pro mne. Sebeobranu Čechistán neodpouští. Mohla by inspirovat ostatní k odboji. Terč na mých zádech začal blikat a houkat – cíl potvrzen: Miriam Kruge. Pal!

Jen pro upřesnění, přátelé. Oním vlámáním se do mého PC a opatřením si informací, které tam byly evidovány, státní úřad, reprezentovaný výše zmíněnými zaměstnankyněmi, překročil své pravomoci. Vědomě. Úřad si je ovšem dobře vědom i jiné skutečnosti – on může. Je to státní úřad, pro něj zákony neplatí. Proč tak lpí na dodávání informací o pacientech? Že by mu záleželo na vašem zdraví? To mu neleží ani v patě, to mi můžete věřit. Ono okolo toho sběru informací se točí hodně peněz. Jakmile uslyšíte v médiích, že bylo zřízeno nějaké „elektronické úložiště" pro jakákoli data, věřte, že se bude čile obchodovat s informacemi a za „správu" onoho úložiště se budou vesele odklánět veřejné peníze soukromým subjektům, jen čirou náhodou propojených s někým ve státní správě. Jednou – víceméně náhodným omylem – jsem se k takové smlouvě dostala a mohla jsem si ji přečíst. Přátelé, tak nevýhodné podmínky pro stát, a tak velkorysé pro soukromý subjekt, o tom ani nemám odvahu psát veřejně. To zmiňuji proto, abyste věděli, proč nějakému ouřadovi či ouřadu stojí za to překračovat zákon. Avšak pohněme se dál.

Na mou podanou stížnost mi dodnes (po jedenácti letech) úřad neodpověděl, aspoň ne písemně. Asi tak za čtvrt roku poté, co jsem ji poslala (a můj tehdejší právní zástupce, JUDr. Záviš, ji podpořil, dle mne nemastným neslaným dopisem), do lékárny vtrhlo policejní komando. V pracovní den, slunce svítilo, lidé chodili kolem. Houkačky, blikající majáčky, asi deset chlapů v uniformách.

„Policie!" hulákali. Je správné, že se ohlašovali. V jiné zemi, v jiné době, by si je našinec mohl splést s někým jiným. Zákazníci houfně utekli z lékárny. Zůstali jsme sami, dvě magistry a zásahovka.

„Co tu chcete!?" řvala jsem na ně. Oni ječí na mne, já ječím na ně. Jak se do lesa volá… znáte to. Moje kolegyně mezitím uposlechla pokynu a seděla v rohu na židli a jen tiše dýchala.

„Chceme vidět veškerou dokumentaci a prohlédnout lékárnu." To už pronášeli běžným tónem.

„Víte, jaké je vaše štěstí?“ křičela jsem já ještě hlasitěji než předtím oni ono „Policie!“, „vtrhnout sem takto někdo jiný, reagovala bych zcela odlišně, tím si buďte jisti!“

Je to tak, přátelé! Jsem stará skoro jako černé uhlí a v před-internetových dobách jsem dostala výcvik, abych při útoku jednala rázně a fyzicky. Úderů se nebojím, rozdat je umím a hojím se rychle. Pár přepadení jsem už zažila (a úspěšně vyřešila) a na agresi umím zareagovat jako vzteklý pes. Ovšem můj výcvik není evidován Googlem, mí tehdejší instruktoři jsou dílem mrtví a dílem roztroušení po LDNkách, a já zdroje chráním – to je o mně známo. Jedním slovem – výcvik nelze dohledat. Jsem „Hard to Kill“. Zkrátka – mívala jsem všestranné koníčky. To ovšem státní moc neví. Avšak pokračujme. Po uzamčení lékárny následovala úmorná několikahodinová domovní prohlídka. Co hledali? Asi zlaté cihly. Bylo vidět, že policie má svůj názor: celá demo akce k ničemu, pouze plnění pitomého rozkazu. Musím čestně říct, že policajti se chovali slušně a korektně a já jsem na ně řvala jak na lesy. Moje názory musely být slyšet až v Praze. Byla jsem v těžkém stresu a musela se ovládat vší silou, abych na ně nevystartovala fyzicky. Dělají to na rozkaz, ovládej se, ty blbko. Vydržela jsem to. Mezitím odlifrovali kolegyni do Brna, do cely předběžného zadržení. Kdo chce, ať si dohledá na netu, oč jde. Pro mne to už dnes není důležité. Záhy jsem se tam ocitla i já. Sama ve sklepní cele, bez oken, s trvale svítící zářivkou. A trvale běžící kamerou.

Seděla jsem v lotosovém sedu, zírala před sebe a v duchu pískala Marseillaisu. Pak jsem si uvědomila, že někde vedle mne ve sklepní kobce trčí i moje kolegyně. Má jinou povahu než já. Neprošla fyzickým drilem ani instruktáží, jak odolat výslechu, ani nemá v ložnici v koutě opřený samopal. Uvědomila jsem si, že na ni to kino okolo má vliv. Možná je lehce vyděšená, možná má velký strach. Pokud chtěli sejmout za tu stížnost mne, dobrá. Jenže zásadu nezatahovat do hry blízké rodinné příslušníky, tu snad ctí i Mafie Palermo. Proto začínám zpívat píseň nahlas. Tuto píseň kolegyňka pozná, tedy pokud můj hlas pronikne skrz beton, cihly a tlusté dveře. Aby věděla, že ač jsme dvě, jsme jeden tým. Není tu sama. Dohulákala jsem Marseillaisu aspoň třikrát a nic se nestalo. Žádná reakce. Buď mě nebylo slyšet, anebo zpívat během dne hymnu jiného člena EU ještě není v naší demokratické zemi trestné. To je fajn, to potěší.

Zářivka bliká, přes tlusté zdi neproniká žádný zvuk. Člověk neví, zda je noc, anebo den, rozhodí se mu biorytmy a může to pociťovat jako stres. Já jsem si toho vědoma. Proto mé tělo dostává příkaz, aby si nevšímalo světla, nečekalo na tmu a kdykoli bude chtít, ať upadne do spánku. A je to. Nechci vám tvrdit, že pobyt v cele předběžného zadržení je zrovna relax, ale je na každém, jak to pojme. Já jsem k věci přistoupila tak, že mám pravdu, zákon mám na své straně, a tudíž mě nic nezlomí. Stačí vytrvat. V hloubi mozku však neustále pátrám, co mi vlastně kdo klade za vinu. Do teď jsem slyšela horu absurdit a mlžení. Dveře se s rachotem otvírají a policista mi nese jídlo. Chladně se usmívám a říkám, že to může rovnou odnést. Na nepřátelském území nejím.

„Já vám to tady nechám," dobrácky odpovídá muž. Staví tác na stůl a odchází. Sedím dál bez hnutí. Hlad nijak nepociťuji. Jen odhodlání a vztek. Mám stát za pultem v lékárně a pracovat, ne trčet ve sklepě! Mám vařit jídlo pro Inečku, venčit psa! Moje dcera, které je třináct, je sama venku. Jsem rozvedená. Můj bývalý manžel se po rozvodu vrátil do rodné Skandinávie a my dvě stojíme neochvějně při sobě. Nikoho dalšího blízkého Inečka nemá. Jestli jste se lekli, že dcerka je bez dozoru, mýlíte se. Celá razie byla vzorně připravená. Dceru odtáhla sociálka a na Betynku čekalo auto z útulku. Nepřeju vám, aby se vám to stalo taky. Stát bez hnutí a dívat se, jak vám násilím táhnou psa po rampě do vozu, pes se šprajcuje, zapírá nohama a kňučí. Vší silou se ovládám. O dceru se nebojím. Má mou výchovu a perfektní povahu. Když ji odváděli, řekla jsem jí, ať se nebojí. To zvládneme.

„A o mě si nedělej starosti," dodávám. Moudře přikývla copatou hlavičkou. Ví, že já zvládnu cokoli. Ví, že se umím porvat, nejsem hysterická a celkově jsem výkonná mašina. Když táhli Betynku a mně nasazovali pouta, dcera už byla naštěstí pryč. Ne kvůli želízkům, to by ji překvapilo a v duchu by se ušklíbla – tohle na mamču neplatí. Ale kvůli Betynce. Je to její miláček a toto by ji strašilo ve snech.

Auto z útulku odjelo, policie se chystá k odchodu. I se mnou, samozřejmě.

„Proč jste odlifrovali dceru?" ptám se neutrálním tónem. Jeden z policistů odpovídá, že takové scény dítě vidět nesmí.

„Proč? Aspoň by dostalo lekci občanské nauky z první ruky, jak stát zachází se slušným občanem," říkám hlasitě a zřetelně. Nikdo na to neodpovídá a policie se tváří trochu rozpačitě. Ve mně se vzmáhá vztek. Chladný, vytrvalý a ničivý. Celý život pracuju, po státu nic

nechci. Klopím uši a nechávám se šikanovat od kdejakého póvlu. Jednou se vzepřu, podám zcela oprávněnou stížnost a toto je odpověď? Ať žije Čechistán! Policista se vrací pro tác.

„Vy jste nic nesnědla," znepokojeně říká. Ne. Oznámila jsem mu to předem. Co řeknu, to platí. Dveře zachrastily, tác je pryč. Přemýšlím o Inečce. Moje dcera je tmavě plavovlasá po mně, oči má hnědé po tátovi. Jmenuje se Ingrid. Než se narodila, rozhodovali jsme se, jaké jméno dostane. Navrhovala jsem Reginleif, po jedné z Valkýr.[1] Asi jsem už podvědomě tušila, že půjdeme do války.

„Ne," odmítl staroseverské jméno manžel. „Je to i na nás moc starodávné. Jestli si přeješ něco od Vikingů, navrhuji Astrid, nebo Ingrid." Fajn. Volím Ingrid. A hned, jak jsem ji poprvé uviděla, usmála jsem se na ni: „Postarám se o tebe. A vychovám z tebe takového nezdolného bojovníka, který se nelekne vůbec ničeho. Budeš Viking. Vítěz."

Zase rachotí dveře. Krucinál, to tady nebude chvilku klid? Vchází opět policista, v ruce má papír – mám podepsat, že jsem odmítla jídlo. V klidu podepisuji, policista odchází. Kde jsem to přestala? Aha! Inečka rostla, nasávala můj vliv a bedlivě sledovala, jestli sama žiju tak, jak hlásám. Žiju, přátelé. Na dovolené létáme do západní Afriky, do zemí, kde jsou Evropané pořád rarita. Nějak mě tento kout světa přitahuje, vzrušuje mě hřmění bubnů, divoké tance a krev obětovaných zvířat při náboženských obřadech. A taky chci Inečce ukázat, že svět je jiný, než slyší ve škole a vidí v televizi. Je bezpečný.

„Jsi Ingrid Kruge," říkám jí. „Jsi bezpečná před chorobami, zvířaty i násilím. Nezapomeň, jsi Viking. Nikdy se ničeho nebojíš a nátlaku neustupuješ."

Pily jsme vodu ze studní, procházely jsme se v noci městem. Jezdily jsme na mototaxících, každá na svém. Často jsme se navzájem ztratily z očí, protože každý řidič zvolil jinou trasu, ale v cíli jsme se vždycky potkaly. Máš strach z hadů? Zítra jdeme do hadího chrámu. A šup, každá jsme měla velkou krajtu kolem krku.

„Tak co, jsou hadi slizcí?" ptám se. Inečka, ještě slabým hlasem, odpovídá, že ne. Jejich kůže je suchá a hladká jako hedvábí.

---

[1] Valkýry jsou v severské mytologii bytosti ženského pohlaví denně posílané bohem Ódinem na bitevní pole, kde vybírají z duší padlých statečných válečníků ty, kteří zemřeli hrdinskou smrtí, aby je doprovodily do síně padlých – Valhally.